

24 Kasım Öğretmenler Günü Şiirleri

SEVGİLİ ÖĞRETMENİM

Sevgili öğretmenim,
İnan sen bir ışıksın.
Yanarsın gece gündüz.
Aydınlatırsın bizi.
Doğruyu, güzeli,
Bize sen öğretirsin.
Vatanıma sevgiyi,
Kalbimize sen korsun.
Çevreni aydınlatır,
Bir mum gibi erirsin.
Anne - baba gibisin,
Bizi, bağrına hep basarsın.

Fethi BOLAYIR

BAŐÖĖRET MEN

Atatürk benim,
BaőĖret benim,
Ne öĖrendimse,
Ondan öĖrendim.

Yenilikleri,
Hep o düşünmüş,
Milleti için,
AĞlamış, Ėülmüş.

Çocuk kalbimle,
İlk onu sevdim,
Atatürk benim,
BaőĖret benimdir.

24 Kasım Öğretmenler Günü

Ellerim kirliydi tuttun elimden
Bilgi dağarcığın açtın özünden
Bendeki cevheri gördün gözünden
Umutum sen oldun düşüm sen gibi

Yüksünmedin burnumdaki sümükten
Sende bir insandın etten kemikten
Annem miydin, babam mıydın, eğitimci.
Kutsal meslek istiyorum sen gibi

Yırtığımda yamam oldun dikişsiz
Özünde doğruydun süssüz nakışsız
Yüreğimdi yüreğin düzgün çakılsız
Düz yollarda gideceğim sen gibi

Aklaştı saçların bendeki kara
Yürüdüm bir hayli vermedim ara
Ektiğin tohumlar yeşersin daha
Ben de tohum ekeceğim sen gibi

Yurdumu öğrettin bayrağım başta
Atamı sevdirdin, her an, her yaşta
Kol kolaydık cehaletle savaşta
Şimdi eğitimcim tıpkı sen gibi

Yüreğim yorulmaz feyz aldım senden
Ben de tutacağım çamurlu elden
Dikensiz gördüğüm, dikenli gülden
Demet demet dereceğim sen gibi..

DÜNYANIN BÜTÜN ÇİÇEKLERİ

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum
Bütün çiçekleri getirin buraya,
Öğrencilerimi getirin, getirin buraya,
Kaya diplerinde açmış çiğdemlere benzer
Bütün köy çocuklarını getirin buraya,
Son bir ders vereceğim onlara,
Son şarkımı söyleyeceğim,
Getirin, getirin... ve sonra öleceğim.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum
Kır ve dağ çiçeklerini istiyorum.
Kaderleri bana benzeyen,
Yalnızlıkta açarlar, kimse bilmez onları,
Geniş ovalarda kaybolur kokuları...
Yurdumun sevgili ve adsız çiçekleri,
Hepinizi, hepinizi istiyorum, gelin görün beni,
Toprağı nasıl örterseniz öylece örtün beni.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum
Ben bir köy öğretmeniyim, bahçıvanım,
Ben bir bahçe suluyorum gönlümde,
Kimse bilmez, kimse anlamaz dilimden
Ne güller fışkırır çilelerinde,
Kandır, hayattır, emektir benim güllerim

Korkmadım, korkmuyorum ölümden,
Siz çiçek getirin yalnız, çiçek getirin.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum
En güzellerini saymadım çiçeklerin,
Çocukları, öğrencilerimi istiyorum
Yalnız ve çileli hayatımın çiçeklerini,
Köy okullarında açan, gizli ve sessiz,
O bakımsız ama kokusu eşsiz çiçek.
Kimse bilmeyecek seni, beni kimse bilmeyecek
Seni, beni yalnızlık örtecek, yalnızlık örtecek.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum
Okulun duvarı çöktü altında kaldım,
Ama ben dünya üstündeyim, toprakta.
Yaz kış bir şey söyleyen sonsuz toprakta,
Çile çektim, yalnız kaldım, ama yaşadım.
Yurdumun çiçeklenmesi için, daima yaşadım,
Bilir bunu bahçeler, kayalar, köyler bilir.
Şimdi ustum, örtün beni, yatırın buraya,

Dünyanın bütün çiçeklerini getirin buraya.
Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum
Afyon ovasında açan haşhaş çiçeklerini,
Bacımın suladığı fesleğenleri,

Köy çiçeklerinin hepsini, hepsini,
Avluların pembe entarili hatmisini,
Çoban yastığını, peygamber çiçeğini de unutmayın,
Aman Isparta güllerini de unutmayın,
Hepsini, hepsini bir anda koklamak istiyorum
Getirin, dünyanın bütün çiçeklerini istiyorum.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum
Baharda Polatlı kırlarında açan,
Güz geldi mi Kop dağına göçen,
Yürükler yaylasında, Toroslarda eğleşen,
Muş ovasından, Ağrı eteğinden,
Gücenmesin, bütün yurt bahçelerinden
Çiçek getirin, örtün beni,
Eğin türkülerinin içine gömün beni.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum
Ben mezarsız yaşamayı diliyorum,
Ölmek istiyorum, yaşamak istiyorum,
Yetiştirdiğim bahçe yarıda kalmasın,
Tarumar olmasın istiyorum, perişan olmasın,
Beni bilse bilse çiçekler bilir dostlarım,
Niçin yaşadığımı ben onlara söyledim,
Çiçeklerde açar benim gizli arzularım.

Ceyhun Atuf KANSU